

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/181/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316201392
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316201392.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členiek Mgr. Kataríny Arnouldovej a JUDr. Evy Behranovej, v spore žalobcu: ESMAMODE s.r.o., M.R.Štefánika 117/15, Šaľa, IČO: 36 551 830, zastúpeného splnomocnencom advokátska kancelária Mgr. Šiagyová s.r.o., Jánošíkova 2, Šaľa, IČO: 36 868 817, proti žalovanému: I. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X. XA/X/X, P., zastúpený advokátkou JUDr. Evou Szikorovou, Hollého 1854/9, Šaľa, o zaplatenie 24.406,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Galanta zo dňa 6. apríla 2018, č.k. 10C/35/2016-126, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie uznesením napadnutým odvolaním zastavil konanie (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.). Z odôvodnenia uznesenia vyplynulo, že žalobca sa na súde prvej inštancie domáhal vydania európskeho platobného rozkazu na základe návrhu zo dňa 28.1.2016. Z návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu vyplynulo, že dôvody súdnej právomoci označil kódom 04, v prípade sporu vyplývajúceho z prevádzky pobočky zastúpenia alebo inej prevádzkarne, miesta, kde sa takáto pobočka, zastúpenie alebo iná prevádzkarňa nachádzajú. Pri predmete pohľadávky žalobca označil kód 17 ako pohľadávku, ktorá vznikla z mimozmluvných záväzkov, ak sú predmetom dohody medzi stranami alebo došlo k uznaniu dlhu (napr. náhrada škody, bezdôvodné obohatenie). Okrem toho žalobca vyhlásil, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla zn. AUDI Q 5 EČ: SA 242 CD, ktoré používa žalovaný a žalobcovi napriek výzvam vozidlo nechce vrátiť, na základe čoho žalobcovi vznikla škoda vo výške 20.000 eur. Súd vydal v zmysle návrhu európsky platobný rozkaz dňa 18.februára 2016. Voči tomuto v zákonnej lehote podal žalovaný odpor, namietal nedostatok pôsobnosti nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EČ č. 1896/2006, nedostatok právomoci a príslušnosti súdu. Poukázal na čl. 2 ods. 2 písm. d) nariadenia, ktoré sa nevzťahuje na pohľadávky vzniknuté z mimozmluvných záväzkov, pokiaľ neboli predmetom dohody medzi stranami alebo nedošlo k uznaniu dlhu. Ďalej poukázal na § 37 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, v zmysle ktorého je právomoc slovenských súdov daná, ak žalovaný má na území Slovenskej republiky bydlisko, sídlo, majetok. Podľa žalobcu je daná právomoc slovenského súdu s poukazom na § 10 ods. 3 zákona č. 97/1963 Zb. V danom prípade medzi stranami došlo k výpožičke v Šali pred sídlom spoločnosti. Okrem toho žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti evidovanej na LV č. XXXX - čiastočný nachádzajúcej sa v katastrálnom území P.. Relevantným okamihom pre určenie toho, či ide o cezhraničný spor, je čas podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu v súlade s nariadením. Okrem iného nie je možné žiadať o vydanie európskeho platobného rozkazu z pohľadávok, ktoré vznikli z mimozmluvných záväzkov pokiaľ neboli predmetom dohody medzi stranami alebo nedošlo k uznaniu dlhu alebo sa netýkajú vyrovnaných dlhov, ktoré vznikli zo spoločného vlastníctva majetku. Právomoc súdu v sporovom konaní je upravená v ustanoveniach § 3 až 11 CSP po vydaní európskeho platobného rozkazu. V danom prípade žalovaný pri prvom úkone (odpor) podal námietku právomoci a príslušnosti súdu prvej inštancie

na konanie vo veci. Za účelom zistenia a rozhodnutia o námietke žalovaného o nedostatku právomoci súd vytyčil pojednávanie a zistil, že predmetom uplatnenia pohľadávky je pohľadávka, ktorá vznikla z mimozmluvných záväzkov. Právomoc sa určuje podľa bydliska žalovaného podľa článku 4 odd. I, kapitola II nariadenia. Aj podľa označenia žalobcu, žalovaný má bydlisko v Rakúskej republike. V danom prípade nie sú splnené podmienky na určenie osobitnej a ani výlučnej alebo dohodnutej právomoci podľa článku 5 nariadenia. Žalobca tvrdí, že pohľadávka vznikla z mimozmluvných záväzkov, z titulu neoprávneného užívania motorového vozidla, ďalej tvrdí, že pohľadávka vznikla z titulu zmluvného vzťahu a nakoniec si ju uplatňuje z titulu náhrady škody, pričom žalovaný motorové vozidlo užíval na území Rakúskej republiky. V takom prípade je právomoc rakúskeho súdu na konanie vo veci. Nariadenie má aplikačnú prednosť pred národným právom v zmysle článku 7 Ústavy Slovenskej republiky. Na pojednávaní konanom 18. mája 2017 súd uviedol, že sa mu javí, ako predbežné posúdenie veci, že slovenský súd má právomoc na konanie. Po oboznámení sa so všetkými skutočnosťami dospel k názoru, že námietka žalovaného o nedostatku právomoci slovenského súdu je správna, z ktorého dôvodu súd rozhodol tak, že konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci. Z hľadiska hospodárnosti sa nezaoberal s ďalšími námietkami žalovaného. O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP a náhradu trov konania súd priznal žalovanému.

2. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca. Uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za nesprávne, nezákonné, rovnako tak prekvapujúce a nevhodné. Zodpovedá skutočnosti, že žalobca sa domáha nároku z mimozmluvného vzťahu, resp. náhrady škody, resp. vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré záväzky však vznikli v spojitosti zo zmluvným vzťahom a to uzavretím zmluvy o výpožičke osobného motorového vozidla vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Rovnako tak zodpovedá skutočnosti, že žalovaný má bydlisko v Rakúsku, teda v inom členskom štáte EÚ. Podľa názoru žalobcu aplikácia nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 189/2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze mala byť v čase podania samotného návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu dňa 28.1.2016, kedy súd mohol konanie hospodárne a bezodkladne zastaviť podľa § 9 CSP. Súd však tak neučil, vo veci európsky platobný rozkaz vydal, po podaní odporu ho zrušil a vo veci nariadil pojednávanie. V tomto štádiu konania súd mal aplikovať nariadenie Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 44/2001, ktoré nariadenie je plne v súlade s vnútroštátnou normou a to zákonom č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Podľa kapitoly II nariadenia č. 44/2001 označenej ako Právomoc, podľa článku 3 osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe princípov upravených v oddieloch 2 až 7 tejto kapitoly. Podľa oddielu 2 osobitná právomoc v článku 5 osobu s bydliskom na území iného členského štátu možno žalovať v druhom členskom štáte, odsek 3 vo veciach nárokov na náhradu škody z iného, ako zmluvného vzťahu, kde došlo alebo by mohlo dôjsť k vzniku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody. Slovenský zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v § 37b písm. a) tiež obsahuje ustanovenie o konkurenčnej/osobitnej právomoci slovenských súdov vo veciach nárokov na náhradu škody z iného ako zmluvného vzťahu, ak ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody došlo alebo by mohlo dôjsť na území Slovenskej republiky. Záveru, že článok 5 (3) sa neobmedzuje len na náhradu škody, svedčí aj letný prieskum relevantnej judikatúry ESD. Vzhľadom na uvedené normy upravujúce procesné právo, má žalobca za to, že súd nesprávne posúdil otázku právomoci slovenského súdu v predmetnej právnej veci a preto vo veci s odstupom času viac ako dva roky od podania návrhu na zaplatenie, rozhodol nezákonne a to po nariadení pojednávania vo veci, vypočutí účastníka konania, svedka, dokonca po ďalších procesných úkonoch, ako aj ustanovení tlmočníka pre svedka. Rozhodnutie súdu považuje s ohľadom na plynutie času s poukazom na charakter uplatneného nároku na náhradu škody, plynutie premlčacej lehoty pred ostatným navrhovaným dôkazom zo strany žalovaného a namietaným zo strany žalobcu, teda v stave pred konečným rozhodnutím vo veci, za nevhodné a veľmi prekvapivé a nestotožňuje sa s posúdením uvedeným v odseku 11 napadnutého uznesenia. Takisto nesúhlasí s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania. Vznik trov konania nemôže byť prisúdený žalobcovi, ktorý sa žiadnym spôsobom nepričinil o ich vznik, nakoľko nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu vo veci, ani k zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia žaloby, čo možno považovať za procesné zavinenie zastavenia konania. Žalobca navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že uznesenie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania vyplýva, že sám žalobca nemá jasno v právnom základe, z ktorého odvodzuje žalovaný nárok. Sám žalobca si uplatnil nárok návrhom na vydanie európskeho platobného rozkazu, pretože vedel, že žalobu o vydanie veci by celkom

určite nemohol podať na slovenskom súde proti rakúskemu občanovi trvale žijúcemu a zdržujúcemu sa v Rakúsku. Podľa návrhu na vydanie EPR predmetom uplatnenia je pohľadávka, ktorá vznikla z mimozmluvných záväzkov, ktorý príslušný kód 17 označil žalobca. V zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a rady ES č. 1896/2006 európsky platobný rozkaz vôbec nemal byť vydaný, keď v danej veci od začiatku nešlo o tzv. nesporný mimozmluvný záväzok. Pre určenie právomoci sú rozhodujúce podmienky v čase začatia súdneho konania. Nedostatok právomoci je neodstrániteľnou vadou konania, s poukazom na ust. § 9 CSP súd konanie, pri zistení takejto vady bezodkladne zastaví v ktoromkoľvek štádiu. Nariadenie ES o vydaní európskeho platobného rozkazu odkazuje ohľadom otázky určenia právomoci a príslušnosti súdu na prejednanie veci peňažnej pohľadávky na nariadenie č. 1215/2012-Brusel 1. Podľa článku 62 citovaného nariadenia č. 1215/2012 sa na určenie, či má účastník bydlisko v členskom štáte, na ktorom bola žaloba podaná, použije právny poriadok tohto štátu. Podľa ust. § 14 CSP je všeobecným súdom fyzickej osoby súd, v ktorého obvode má fyzická osoba adresu trvalého pobytu. Žalovaný je rakúskym občanom s bydliskom na území Rakúskej republiky a na území SR sa nezdržiava. Nariadenie číslo 1215/2012 sa použije na všetky prípady s účinnosťou od 10.1.2015, čo je aj tento prípad. Uplatňuje sa vo všetkých členských štátoch EÚ okrem Dánska. Má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou. V zmysle nariadenia č. 1215/2012 nemá Okresný súd Galanta právomoc konať v tejto veci a nie je daná ani príslušnosť súdu podľa žiadneho z kritérií na jej určenie. Pokiaľ sa týka náhrady trov konania, tak je procesná zodpovednosť za zastavenie konania výlučne na strane žalobcu, ktorý si zvolil podľa názoru žalovaného nesprávny postup a miesto pre uplatnenie svojich nárokov a preto zodpovedá za trovy vzniknuté protistrane.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/35/2016 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 24.406,16 eur s príslušenstvom.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým zastavil konanie z dôvodu nedostatku právomoci.

7. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca - právnická osoba so sídlom v Slovenskej republike žaluje žalovaného, ktorý je trvale bytom vo P., v Rakúsku, kde sa aj zdržiava. Predmetom konania je podľa údaju v návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu (EPR) pohľadávka, ktorá vznikla z mimozmluvných záväzkov, ak sú predmetom dohody medzi stranami alebo došlo k uznaniu dlhu (napr. náhrada škody, bezdôvodné obohatenie). Žalobca sa domáhal vydania európskeho platobného rozkazu. Súd prvej inštancie európsky platobný rozkaz v súlade s návrhom vydal, žalovaný však s týmto nesúhlasil a proti tomuto platobnému rozkazu podal odpor spolu s námietkou pôsobnosti nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 a zároveň namietal nedostatok právomoci a príslušnosti súdu. Súd prvej inštancie vo veci vykonával dokazovanie, zistil, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti a to bytu a nebytového priestoru zapísaného na LV č. XXXX pre katastrálne územie P.. Žalobca v priebehu konania listom zo dňa 16.6.2016 špecifikoval uplatnený nárok, keď uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu škody v celkovej výške 24.406,16 eur, pozostávajúcej z nájmu vozidla za 9 mesiacov neoprávnenej držby, z nákladov na nevyhnutnú opravu vozidla, z nákladov na servis, z nákladov na tlmočníka a celkové cestovné náhrady. V rámci vykonávaného dokazovania na pojednávaní žalovaný poprel, že by predmetné motorové vozidlo užíval. Toto vozidlo bolo zadržané políciou v Chorvátsku, pričom žalovaný tvrdí, že aj pri zadržaní vozidla on toto vozidlo neužíval. Súd ďalej vykonával dokazovanie na zistenie výšky, resp. ceny obvyklého nájomného za motorové vozidlo zn. Audi Q 5 rok výroby 2009 v období od augusta 2015 do apríla 2016. Následne žalobca súdu zaslal vyjadrenie žalobcu s návrhom na uzavretie súdneho zmiere, kde súhlasí s plnením od žalovaného vo výške 11.243,48 eur, ktorá čiastka predstavuje škodu na majetku, resp. ušlý zisk vo výške 11.000 eur a skutočnú škodu vo výške 243,48 eur. Žalovaný opakovane listom zo dňa 4.5.2017 namietal nedostatok právomoci a príslušnosti súdu, súd na ďalšom pojednávaní dňa 18.5.2017 vypočul svedka U. N., ustanovil do konania tlmočníka z jazyka nemeckého do jazyka slovenského a opačne, ďalšie nariadené pojednávanie súd zrušil z dôvodu

rozhodnutia o námietke žalovaného ohľadne právomoci a príslušnosti súdu a uznesením napadnutým odvolaním konanie zastavil.

8. Zo skutočností uvedených vyššie vyplýva, že predmetom konania je nárok na náhradu škody, takže jedná sa o mimozmluvný záväzok. Pri vydávaní európskeho platobného rozkazu je potrebné aplikovať nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze. V prípade, že je podaný proti európskemu platobnému rozkazu odpor, začne sa riadne občianskoprávne konanie. Odvolací súd má za to, že toto nariadenie však nebolo možné aplikovať ani pri vydávaní európskeho platobného rozkazu a to v súlade s ustanovením článku 7 odsek 2 písm. d), v zmysle ktorého sa toto nariadenie nevzťahuje na pohľadávky, ktoré vznikli z mimozmluvných záväzkov, pokiaľ neboli predmetom dohody medzi stranami alebo nedošlo k uznaniu dlhu. Na daný prípad nie je možné aplikovať ani nariadenie č. 44/2001, ktoré bolo zrušené a nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady EÚ č. 1215/2012 z 12. decembra 2012. Takže v danej veci bolo potrebné aplikovať uvedené nariadenie č. 1215/2012, kde je právomoc zakotvená ako všeobecná a osobitná. V predmetnej veci sa jednoznačne jedná o cezhraničný spor, nakoľko žalovaný ako jedna zo strán, má bydlisko v inom členskom štáte ako v členskom štáte súdu konajúceho vo veci a tiež ide o vec nároku z mimozmluvnej zodpovednosti, na ktorú sa vzťahuje osobitná právomoc upravená v článku 7 odsek 2, v zmysle ktorého osobu s bydliskom na území členského štátu možno žalovať v inom členskom štáte vo veciach nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok. Zo skutkových tvrdení žalobcu vyplynulo, že k prevzatíu motorového vozidla žalovaným došlo na území Slovenskej republiky v meste Šaľa, žalovaný vozidlo nevrátil, za čo bol aj trestne stíhaný a rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 5.4.2019, sp.zn. 9T/69/2018-230 aj odsúdený za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla. Takže miesto, kde by došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá takýto nárok je na území Slovenskej republiky, keď žalobca tvrdí, že škoda mu vznikla tým, že nemohol firemné vozidlo používať, po jeho vrátení ho musel dať do servisu, s čím mal spojené náklady, vrátené vozidlo bolo opotrebované a pod.

9. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam tak odvolací súd dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania z dôvodu nedostatku právomoci nie je správne a preto toto v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude riadne pokračovať vo vykonávaní dokazovania, vo veci opätovne rozhodne, rozhodnutie náležite odôvodní, zároveň rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

10. Uvedené uznesenie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).